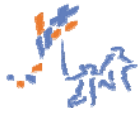

Juridisch bulletin

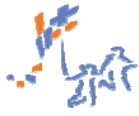

Rechtspraak 2007

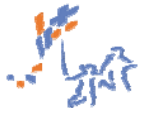

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
2	<i>Arbitragehof</i>	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	6
3.1	Arrest van het Hof van Cassatie van 23 oktober 2006, D.N. vs. K. 39, nr. S.05.0133.F, (Oude artikel 62, §3, KBW – Kind dat een van de ouders bijstaat in zijn of haar huishoudelijke taken – Band van verwantschap niet noodzakelijk)	6
3.2	Arrest van het Hof van Cassatie van 11 december 2006, Belgische Staat t./ A.M.A., nr. S.06.0016.N (Afwijking verblijfsvoorwaarde in de gewaarborgde gezinsbijslag in geval van behartigenswaardigheid – Discretionaire bevoegdheid van de Minister of de gedelegeerde ambtenaar – Algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten)	7
3.3	Arrest van het Hof van Cassatie van 19 maart 2007, K.43 v. D.D.E. en B.P., A.R.nr. S.05.0032.N. (Artikel 222 BW – Schulden aangegaan ten behoeve van de huishouding – Terugbetaling van onverschuldigd betaalde kinderbijslag – Hoofdelijkheid – Verjaring)	8
4	<i>Arbeidshoven</i>	11
4.1	Arrest van het Arbeidshof van Luik van 28 november 2006, K. 39 vs. D., A.R. nr. 7.910/2005 (Artikels 69 en 70bis, KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Liberatoire betaling – Weerslag van het Handvest van de sociaal verzekerde op de herziening van het recht)	11
4.2	Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 21 december 2006, RKW vs. N.C. en RKW vs. C.C., AG 16458 en 18215 (Artikel 70bis, KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Uitwerking)	12
4.3	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 15 februari 2007, K.43 v. D.V.F. en B.N., A.R.nr. 48.777, (Artikel 69, § 1, 1e en 3e lid KBW – Toepasselijke ouderschapsregeling – Bewijs – Primeert de feitelijke toestand op de juridische toestand ?)	12
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	15
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent van 14 maart 2006, A.M. t./ RKW, A.R. nr. 17098086/05 – 170987/05 (Terugvordering van onrechtmatig betaalde gewaarborgde gezinsbijslag – Vordering pas toelaatbaar na beslissing tot geen verzaking)	15
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 9 mei 2006, W.P. en M. vs. RKW, A.R. nr. 7897/02/M (Assistent – Student – Verplichting om de lessen te volgen)	16
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 12 september 2006, M.C. vs. RKW, AG 12.643/04/M (Artikel 52 KBW – afwijking – bevoegdheden van de minister)	16
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 20 oktober 2006, T.A. vs. RKW, AG 356.275 (Artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag – Effectief verblijf)	17
5.5	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 23 oktober 2006, R.B. t./ RKW, A.R. nr. 16263/05 (Begrip bestaansmiddelen – Kwalificatie van gelden geleend bij familie)	18
5.6	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel, 6 februari 2007, V.C. en C.G./K. 41, AG nr. 2788/06 (Artikel 42, §1, KBW – Gelijkmatic verdeelde huisvesting – Bepaling van de rang – Prejudiciële vraag – Overdracht van sommen)	18
5.7	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen van 2 maart 2007, C.C.L. t./ RKW, A.R. nr. 370.878 (Artikel 1, zesde lid van de Wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde	

	gezinsbijslag – geen inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – verschillende behandeling van Belgische kinderen)	19
5.8	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 27 maart 2007, W.M. v. K.47, A.R.nr. 70.316 (Artikel 56bis KBW – Verlies van recht op verhoogde wezenbijslag – Vermoeden van feitelijke gezinsvorming)	20
5.9	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent van 17 april 2007, E.L. v. K.32, A.R. nr. 175106/06 (Artikel 62, § 3 KBW – Artikel 53 KBW – Studenten - Uitoefenen winstgevende activiteit – Daadwerkelijke bezigheid – Geen gelijkgestelde uren of situaties)	21
5.10	Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 18 mei 2007, D.V. v. K.43, A.R.nr. 394.049 (Artikel 120bis KBW – Onverschuldigde betaling – Verjaring van de terugvordering – Termijnen)	22
6	Andere	24

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2 Arbitragehof

/

3 Hof van Cassatie

3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 23 oktober 2006, D.N. vs. K. 39, nr. S.05.0133.F, (Oude artikel 62, §3, KBW – Kind dat een van de ouders bijstaat in zijn of haar huishoudelijke taken – Band van verwantschap niet noodzakelijk)

onuitgegeven

Fonds 39 betaalde kinderbijslag voor de periode van 1 november 1993 tot 30 september 1994 voor F., *“ongehuwd kind uit een gezin met ten minste vier kinderen, van wie er ten minste drie rechtgevend op kinderbijslag zijn, en dat een der ouders in zijn of haar huishoudelijke taken bijstaat”* (oude artikel 62, §3, KBW).

Na te hebben vastgesteld dat het ging om een onverschuldigde betaling omdat het meisje F. niet de vereiste band van verwantschap bezat met het echtpaar dat haar opvoedde, betekende het fonds 39 aan de bijslagtrekkende D.N. een debet voor de vermelde periode. Het meisje F. was namelijk de zuster van de rechthebbende (en dus de schoonzuster van de bijslagtrekkende), maar die voedde haar op in het kader van een Marokkaanse juridische constructie genaamd KAFALA (of WAKALA). Deze opname (van een wees of een verlaten kind) volstond echter niet om de broer en de schoonzuster van het meisje F. gelijk te stellen met “ouders”.

De bijslagtrekkende, D.N., maakte de zaak aanhangig bij de Arbeidsrechtbank van Brussel, zich beroepend op het feit dat ze niet de schoonzuster was van het meisje F., maar wel degelijk haar wettelijke voogd, en dat F. was geadopteerd door haar echtgenoot in het kader van de KAFALA.

Met zijn vonnis van 25 juli 2000 bevestigde de Arbeidsrechtbank de beslissing tot terugvordering van fonds 39; de Rechtbank ging ervan uit dat de KAFALA niet kon worden gelijkgesteld met adoptie of pleegvoogdij.

In zijn vonnis van 14 september 2005 bevestigde het [Arbeidshof van Brussel](#), waarbij de betrokkene beroep had aangetekend, het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel.

Naar aanleiding van het cassatieberoep ingediend door de bijslagtrekkende, verbreekt het Hof van Cassatie met zijn arrest van 23 oktober 2006 het arrest van het Arbeidshof omdat de bepaling in kwestie, namelijk het oude artikel 62, §3, KBW, geen band van verwantschap vereist tussen het ongehuwde kind dat kinderbijslag geniet op basis van artikel 51, §3, KBW en de ouder die dit kind bijstaat in zijn huishoudelijke taken.

Het Hof van Cassatie verwijst de zaak naar het Arbeidshof van Bergen.

3.2 **Arrest van het Hof van Cassatie van 11 december 2006**, Belgische Staat t./ A.M.A., nr. S.06.0016.N (Afwijking verblijfsvoorwaarde in de gewaarborgde gezinsbijslag in geval van behartigenswaardigheid – Discretionaire bevoegdheid van de Minister of de gedelegeerde ambtenaar – Algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten)

De verweerder voldeed, op het ogenblik van zijn aanvragen tot het bekomen van gewaarborgde gezinsbijslag (kinderbijslag en/of kraamgeld), niet aan de voorwaarde van de duur van vijf jaar ononderbroken legaal verblijf in België.

De vraag tot afwijking van deze verblijfsvoorwaarde in behartigenswaardige gevallen, conform artikel 2, tweede lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag, werd door de Minister geweigerd. Omwille van de weigering zijn geval als behartigenswaardig te beschouwen, spande betrokkene een gerechtelijke procedure aan voor de arbeidsrechtbank om de achtereenvolgende negatieve beslissingen aan te vechten.

De zaak werd nadien in beroep behandeld. In zijn arrest van 28 november 2005 oordeelde het Arbeidshof te Gent dat de beslissingen van de minister niet rechtsgeldig zijn wegens gebrek aan motivering, dat de beslissingen met betrekking tot het afwijken van de verblijfsvoorwaarde in behartigenswaardige gevallen (artikel 2, tweede en derde lid, wet gewaarborgde gezinsbijslag) beslissingen zijn over een subjectief recht en dat de minister desbetreffend geen discretionaire bevoegdheid heeft; dat het (Arbeidshof) daarom zelf uitspraak moet doen over het recht van betrokkene. Het Arbeidshof heropende de debatten en nodigde de partijen uit standpunt ten gronde in te nemen in verband met het voorhanden zijn van een behartigenswaardig geval.

Tegen deze beslissing tekent de Belgische Staat voorziening in cassatie aan en voert de schending aan van o.a. de wetbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten. De Belgische Staat is nl. de mening toegedaan dat een burger zich t.a.v. een administratieve overheid slechts op een subjectief recht (op afwijking) kan beroepen voor zover de bevoegdheid van deze administratieve overheid volledig gebonden is. Dit is het geval wanneer alle voorwaarden waaraan de uitoefening van de bevoegdheid onderworpen is, objectief door de rechtsregel zijn vastgelegd, zodat de overheid over geen enkele beoordelingsruimte beschikt en hij enkel kan vaststellen of de voorwaarden vervuld zijn.

De wet bepaalt, aldus de Belgische Staat, niet nader wat onder een ‘behartigenswaardig geval’ moet worden verstaan, noch stelt ze de voorwaarden vast waaraan (minimaal) zou moeten worden voldaan opdat er sprake zou zijn van een behartigenswaardig geval en laat derhalve de beoordeling daarvan, geval per geval, aan de minister of genoemde ambtenaar. De minister beschikt derhalve over een beoordelingsbevoegdheid, met name een discretionaire bevoegdheid, waardoor de aanvrager niet kan beweren houder te zijn van een subjectief recht.

De beoordeling of er in een bepaalde zaak sprake kan zijn van een ‘behartigenswaardig geval’ in de zin van artikel 2, tweede lid, van de genoemde wet van 20 juli 1971, behoort dienvolgens aan de minister of de aangeduide ambtenaar en niet aan de arbeidsgerechten.

De Belgische Staat voert verder aan dat het Arbeidshof dus niet wettig kon oordelen dat (1) de beslissingen m.b.t. het afwijken van de verblijfsvoorwaarde beslissingen zijn over een subjectief recht, (2) de minister (of de bevoegde ambtenaar) desbetreffend geen discretionaire bevoegdheid heeft en (3) het Arbeidshof zelf uitspraak moet doen over het recht van verweerder, wat betekent dat het Arbeidshof zich zou uitspreken over het al dan niet voorhanden zijn van een 'behartigenswaardig geval'.

Het Arbeidshof kon, aldus de Belgische Staat, evenmin wettig oordelen dat de bestreden beslissingen van de eiser niet afdoende gemotiveerd waren en deze impliciet nietig verklaren.

Het [Hof van Cassatie](#) vernietigt het bestreden arrest, **in zoverre het Arbeidshof zich bevoegd verklaart zelf uitspraak te doen over de al dan niet behartigenswaardige toestand** van de verweerder en hiertoe het debat heropent, en oordeelt dat het Arbeidshof derhalve het **algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten schendt**. Het Hof van Cassatie stelt nl. dat artikel 2, tweede lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag aan **de minister of zijn ambtenaar een discretionaire bevoegdheid** toekent: deze hebben de vrijheid om te beoordelen wanneer een afwijking van de verblijfsvoorwaarde in behartigenswaardige gevallen opportuun is. Daar de betrokkene geen subjectief recht heeft op de afwijking, is de aan de minister of zijn ambtenaar toevertrouwde beoordelingsbevoegdheid des te ruimer. De arbeidsrechtbank mag niet aan het bestuur zijn beoordelingsbevoegdheid ontnemen en zich aldus in de plaats van het bestuur stellen. De appelrechter mag evenmin zelf beslissen over het al dan niet bestaan van de afwijking. Hierdoor wordt het algemeen rechtsbeginsel van de scheiding der machten geschonden.

Het Hof verwerpt het cassatieberoep voor het overige: de arbeidsrechtbank is wel degelijk bevoegd de beslissing van de minister of zijn ambtenaar, waarbij geweigerd wordt af te wijken van de verblijfsvoorwaarde, te toetsen aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.3 **Arrest van het Hof van Cassatie van 19 maart 2007**, K.43 v. D.D.E. en B.P., A.R.nr. S.05.0032.N. (Artikel 222 BW – Schulden aangegaan ten behoeve van de huishouding – Terugbetaling van onverschuldigd betaalde kinderbijslag – Hoofdelijkheid – Verjaring)

[onuitgegeven](#)

Met dagvaarding van 15 november 2001 vordert K.43 de veroordeling van de heer B.P. en mevr. D. D.E., solidair en in solidum, de ene bij gebreke van de andere tot het betalen van het bedrag van de hoofdsom van 297.053 BEF (7.363,75 EUR), uit hoofde van onrechtmatig uitbetaalde kinderbijslag voor de periode van 1 augustus 1991 tot en met 30 april 1995.

Als tegenvordering vraagt de heer B.P., verweerder in het geding, ondermeer de afwijzing van deze vordering als verjaard, minstens ongegrond.

Bij vonnis alvorens recht te doen van 26 maart 2003 van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde heeft de eerste rechter de vordering van K.43 ten opzichte van de heer B.P. onontvankelijk verklaard.

De eerste rechter is van oordeel dat de vordering ten aanzien van de heer B.P. verjaard is. Aangezien de terugvordering van een onverschuldigde betaling niet kan worden aangenomen als een schuld

“aangegaan” door één der echtgenoten, kan de andere echtgenoot niet hoofdelijk gehouden zijn tot de terugbetaling. Aangezien de heer B.P. voor het eerst op 15 november 2001 in gebreke werd gesteld, is de vordering ten aanzien van hem verjaard.

K.43 acht zich gegriefd door het betreffende vonnis en tekent hoger beroep aan om de hierna genoemde redenen.

Volgens het kinderbijslagfonds draagt immers ieder der echtgenoten, overeenkomstig artikel 221, 1e lid, B.W. bij in de lasten van het huwelijk naar zijn eigen vermogen. In toepassing van artikel 222, 1e lid, B.W. verbindt iedere schuld die door één van de echtgenoten ten behoeve van de huishouding en de opvoeding van de kinderen wordt aangegaan, de andere echtgenoot hoofdelijk, ongeacht of zij al dan niet van beide echtgenoten zijn.

De gezinsbijslagen zijn te beschouwen als vergoedingen die de inkomsten uit de beroepsbezigheden aanvullen en zijn dus gemeenschappelijk (artikel 1405, 1°, B.W.). Omgekeerd is de terugbetaling van onverschuldigde kinderbijslag een last van het gemeenschappelijk vermogen, omdat het een schuld is waarvan niet bewezen is dat zij aan een der echtgenoten eigen is ingevolge enige wetsbepaling (zie artikel 1408 in fine B.W.). Dergelijke schuld kan worden verhaald op het eigen vermogen van elk der echtgenoten en op het gemeenschappelijk vermogen (artikel 1414, eerste lid, B.W.).

De terugbetaling van onverschuldigde kinderbijslag valt volgens het kinderbijslagfonds onder de toepassing van artikel 222 B.W. en er geldt bijgevolg dienaangaande hoofdelijkheid. Het kinderbijslagfonds meent dat de eerste rechter ten onrechte stelt dat de terugvordering van een onverschuldigde betaling niet kan worden beschouwd als een schuld aangegaan door één van de echtgenoten.

Aangezien artikel 222 B.W. geen specifieke regeling bevat inzake de aard en de gevolgen van de hoofdelijkheid, is terzake het gemeen recht inzake hoofdelijkheid van schuldenaars van toepassing, namelijk de artikelen 1200 tot 1216 B.W. Bijgevolg geldt de regel dat de stuiting van de verjaring ten aanzien van één van de mogelijke schuldenaars ook geldt ten aanzien van de andere (toepassing van de artikelen 1206 en 2249, 1e lid, B.W.). De vordering ingesteld ten aanzien van de heer B.P. is niet verjaard overeenkomstig artikel 120bis, 1e lid, KBW. Door de stuiting van de verjaring ten opzichte van mevr. D.D.E. (ondermeer bij de aangetekende brieven van 3 oktober 1995 en 6 juli 1998) wordt de verjaring ten opzichte van de heer B.P. ook gestuit.

Volgens het arrest van het Arbeidshof d.d. 17 december 2004 stelt het kinderbijslagfonds terecht dat de stuiting van de verjaring van één van de hoofdelijke schuldenaars ook geldt ten aanzien van de andere, krachtens de artikelen 1206 en 2249, 1e lid B.W. Naar het oordeel van het hof is de hamvraag evenwel of er ter zake sprake kan zijn van een hoofdelijke schuld.

Krachtens artikel 1202 B.W. wordt hoofdelijkheid niet vermoed; ze moet uitdrukkelijk bedongen zijn. De regel lijdt alleen uitzondering in de gevallen waarin de hoofdelijkheid bestaat van rechtswege, krachtens een bepaling van de wet.

Luidens artikel 222, 1° lid, B.W. verbindt iedere schuld die door een der echtgenoten wordt aangegaan ten behoeve van de huishouding en de opvoeding van de kinderen, de andere echtgenoot hoofdelijk. Artikel 222 B.W. is volgens het Arbeidshof echter enkel toepasselijk op contractuele schulden, dus niet op de terugvordering van een onrechtmatige betaling van kinderbijslag zodat er desgevallend slechts sprake zou kunnen zijn van een schuld in solidum. Hierbij steunt het Arbeidshof van Gent zich op een arrest van het Arbeidshof te Brussel van 20 juni 1996, *onuitgeg.*, A.R. nr. 24.703.

Aangezien er terzake geen hoofdelijkheid kan worden aangenomen, zijn ook de bepalingen van de artikelen 1206 en 2249 B.W. inzake de stuiting van de verjaring niet toepasselijk. In deze optiek hebben de aangetekende brieven, verzonden aan mevr. D.D.E., de verjaring ten opzichte van de heer B.P. niet gestuit. De rechter is dan ook van oordeel dat de vordering tegen de heer B.P. onontvankelijk is wegens verjaring en bevestigt het bestreden vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde d.d. 26 maart 2003 op dit punt. Tegen dit arrest tekende K.43 cassatieberoep aan.

In zijn arrest van 19 maart 2007 heeft het Hof van Cassatie het cassatieberoep verworpen. Het Hof van Cassatie heeft, in de hem kenmerkende lapidaire stijl, geoordeeld dat de verplichting onverschuldigd ontvangen kinderbijslag terug te betalen, geen schuld is die is aangegaan ten behoeve van de huishouding of van de opvoeding van de kinderen. Het motief daarvoor is dat dergelijke schuld niet kan worden beschouwd als te zijn “aangegaan” omdat de kinderbijslag een socialezekerheidsprestatie is die wordt betaald aan de ouder die het kind werkelijk opvoedt.

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het Arbeidshof van Luik van 28 november 2006, K. 39 vs. D., A.R. nr. 7.910/2005 (Artikels 69 en 70bis, KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Liberatoire betaling – Weerslag van het Handvest van de sociaal verzekerde op de herziening van het recht)

onuitgegeven

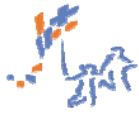
Aangezien L. bij geen van haar ouders kon wonen, woont ze bij haar tante van 27 februari 2002 tot 25 september 2002. Deze situatie wordt bekrachtigd door een vonnis van de Jeugdrechtbank van 16 mei 2002, en op 24 juni 2002 machtigt de dienst Jeugdhulp L. om zich te laten inschrijven op het adres van haar tante. Het fonds wordt op 9 juli 2002 ingelicht van de verandering van domicilie door de Kruispuntbank, en deelt op zijn beurt de vader van L. mee dat de kinderbijslag vanaf 1 augustus 2002 niet langer aan hem zal betaald worden. De tante vraagt dat de kinderbijslag vanaf 27 februari 2002 aan haar wordt betaald. Het fonds weigert dit, maar de arbeidsrechtbank kent haar dit toe. Twee argumenten worden door de rechtbank naar voren gebracht. Enerzijds verplicht het Handvest van de sociaal verzekerde alle sociale zekerheidsinstellingen ertoe een beslissing te herzien wanneer uit een nieuw feit blijkt dat die verkeerd is. Anderzijds vormt de betaling van de kinderbijslag aan de vader geenszins een beletsel voor de erkenning van het recht van de tante om die ook te verkrijgen, waarbij het fonds het onverschuldigd bedrag moet terugvorderen.

Het Hof stelt vast dat er een verandering van bijslagtrekkende plaatshad op basis van artikel 69, KBW, aangezien L. bij haar tante ging wonen vanaf 27 februari 2002 en effectief door haar werd opgevoed. Op grond van artikel 70bis, KBW kon de tante van L. bijgevolg aanspraak maken op kinderbijslag vanaf 1 maart 2002.

Aangezien het fonds pas op 9 juli 2002 is ingelicht van de verandering van domicilie van L. door de Kruispuntbank en artikel 1240 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat “de betaling, te goeder trouw gedaan aan iemand die in het bezit is van de schuldvordering, geldig is, al wordt ook de bezitter naderhand uit dat bezit ontzet”, besluit het Hof dat de betalingen aan de vader door het fonds van maart tot juli 2002 geldig zijn.

Dat het fonds te goeder trouw handelde op het moment van de betwiste betalingen blijkt nog sterker uit het feit dat de tante het fonds niet inlichtte over een aanvraag om kinderbijslag.

De bepalingen van het Handvest van de sociaal verzekerde over het recht om een herziening van de toekenning te verkrijgen, hebben geen weerslag op het geschil, aangezien het recht op kinderbijslag wel degelijk is erkend ten gunste van de tante vanaf 1 maart 2002 en de betaling die het fonds te goeder trouw verrichtte aan de vader liberatoir is. De bepalingen van het Handvest vormen geen beletsel voor de toepassing van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek.

4.2 **Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 21 december 2006**, RKW vs. N.C. en RKW vs. C.C., AG 16458 en 18215 (Artikel 70bis, KBW – Verandering van bijslagtrekkende – Uitwerking)

[onuitgegeven](#)

Het beroep betreft enkel de toepassing van artikel 70bis, eerste lid, KBW, en meer bepaald de vraag vanaf welk moment de verandering van bijslagtrekkende uitwerking heeft.

In deze zaak had de arbeidsrechtbank van Charleroi in een vonnis van 3 november 1999 (AG 16.458, onuitgegeven) beslist dat de verandering van bijslagtrekkende uitwerking moest hebben vanaf de eerste dag van de maand na die waarin de verandering plaats had.

De RKW, de appellerende partij, stelt dat de eerste rechter deze datum ten onrechte heeft weerhouden en meent dat de verandering maar ten vroegste uitwerking kan hebben op de eerste dag van de maand na die waarin de kennisgeving van het vonnis is verstuurd aan de instelling die de kinderbijslag betaalt.

Het Hof merkte op dat de wettelijke bepaling in kwestie enkel stelt dat de verandering van bijslagtrekkende uitwerking heeft op de eerste dag van de maand na die waarin die verandering plaats had, benadrukte daarbij het ontbreken van argumenten van de geïntimeerde, en is dus van mening dat als datum van uitwerking van de verandering van bijslagtrekkende moet geopteerd worden voor de datum waarop de gerechtelijke beslissing tot deze verandering tegenover de RKW kan ingeroepen worden. Het Hof meent dan ook dat de betalingen aan de moeder, verricht nog voor de beslissing tegenover de RKW kon ingeroepen worden, wettig zijn.

Het Hof besliste in deze zaak dus dat de hoedanigheid van bijslagtrekkende van de vader uitwerking moet hebben vanaf de eerste dag van de maand na de kennisgeving van de beslissing; voor een beslissing betekend op 8 november 1999 betekent dit uitwerking vanaf 1 december 1999.

4.3 **Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 15 februari 2007**, K.43 v. D.V.F. en B.N., A.R.nr. 48.777, (Artikel 69, § 1, 1e en 3e lid KBW – Toepasselijke ouderschapsregeling – Bewijs – Primeert de feitelijke toestand op de juridische toestand ?)

[onuitgegeven](#)

De heer D.V.F. en mevr. B.N. zijn in 1996 uit de echt gescheiden door onderlinge toestemming. In het kader van de EOT homologeert de Rechtbank van eerste aanleg bij vonnis van 24 oktober 1996 een schriftelijke overeenkomst voor de notaris (d.d. 11 juni 1996). Hierin kwamen de ouders overeen om het ouderlijk gezag en de opvoeding van de twee kinderen A. en Z. (exclusief) aan de moeder toe te kennen, met omgangsrecht voor de vader. Beide kinderen waren sinds de scheiding gedomicilieerd bij hun moeder.

Met ingang van 6 september 2004 is A. gedomicilieerd bij zijn vader. Betrokkenen hebben op 11 september 2004 verklaard dat het ouderlijk gezag over de twee kinderen gezamenlijk wordt uitgeoefend. Op 10 oktober 2004 geeft de heer D.V.F. aan K.43 evenwel te kennen dat de vroegere regeling met betrekking tot de uitbetaling van de kinderbijslag aan zijn ex-vrouw mag blijven doorgaan.

Bij notariële akte van 24 januari 2005 wordt een wijziging aan de overeenkomst van 11 juni 1996 aangebracht en wordt overeengekomen dat het gezag over de persoon van de kinderen gezamenlijk door beide echtgenoten wordt uitgeoefend. Deze wijzigende akte is echter niet gehomologeerd.

Bij beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 wordt de heer D.V.F. zowel rechthebbende als bijslagtrekkende voor de kinderbijslag van zijn zoon A. vanaf 1 oktober 2004, aangezien A. sedert 6 september 2004 op zijn adres is ingeschreven. K.43 argumenteert dat de notariële akte van 24 januari 2005 (co-ouderschap) slechts uitvoerbaar is na homologatie door de rechtbank. Bij gebrek aan homologatie hiervan dient het fonds zich te baseren op het vonnis van 24 oktober 1996 waarbij de notariële akte van 11 juni 1996 (exclusief ouderlijk gezag aan de moeder) is gehomologeerd. Voorts wordt gesteld dat een rechterlijke beslissing die het exclusief ouderlijk gezag toekent aan één van de ouders, blijft gelden zolang er geen nieuwe gerechtelijke beslissing is met een andere uitspraak. In geval er een vonnis is dat in exclusief ouderlijk gezag voorziet primeert de feitelijke situatie. Daartoe baseert het fonds zich op de gegevens van het Rijksregister. De ouder bij wie het kind wordt gedomicilieerd wordt rechthebbende en bijslagtrekkende.

Hiermee gaan de heer D.V.F. en mevr. B.N. evenwel niet akkoord. Betrokkenen tekenen beroep aan tegen de beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 en vragen de uitbetaling van de kinderbijslag voor de beide kinderen uit hoofde van mevr. B.N., aangezien zij de kinderen samen opvoeden.

Bij vonnis van 24 mei 2006 verklaart de Arbeidsrechtbank van Brussel de vordering ontvankelijk en gegrond. De rechtbank vernietigt de administratieve beslissing van K.43 d.d. 4 februari 2005 en zegt voor recht dat de kinderbijslag voor de beide kinderen ook na 1 oktober 2004 dient te worden uitbetaald aan mevr. B. ingevolge haar prestaties.

De rechter was van oordeel dat steeds dient nagegaan te worden wie het kind werkelijk grootbrengt, dat het hier gaat om een feitelijke situatie die los staat van de juridische toestand en dat die feitelijke situatie door alle middelen kan worden aangetoond.

Tegen de voormelde beschikking tekende K.43 hoger beroep aan.

K.43 stelt dat de eerste overeenkomst (exclusief ouderlijk gezag) van toepassing blijft en dat er dus geen co-ouderschap is bij gebrek aan een nieuwe bekrachtigde overeenkomst of een nieuwe gerechtelijke beschikking. De eerste rechter gaat aldus verkeerdelijk uit van co-ouderschap en past dan ook ten onrechte artikel 69, § 1, 3° lid, KBW toe. Er dient in casu toepassing te worden gemaakt van artikel 69, § 1, 1° lid, KBW. Verder stelt het fonds dat het feit dat de zoon bij de vader is gedomicilieerd een feitelijke indicatie is dat hij het kind opvoedt.

Het Arbeidshof volgt de redenering van K.43 echter niet. Ook het Arbeidshof gaat in het voorliggende geval uit van co-ouderschap en maakt aldus toepassing van artikel 69, § 1, 3^e lid, KBW. Volgens het Hof heeft de eerste rechter terecht geoordeeld dat de feitelijke toestand, zoals verklaard door betrokkenen en bekrachtigd in een notariële akte, primeert op de juridische situatie. Het Hof is dan ook van mening dat K.43 zich ten onrechte blijft steunen op de vroegere rechterlijke beslissing van 24 oktober 1996.

Tegen dit arrest werd een cassatieberoep ingesteld.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Gent van 14 maart 2006**, A.M. t./ RKW, A.R. nr. 17098086/05 – 170987/05 (Terugvordering van onrechtmatig betaalde gewaarborgde gezinsbijslag – Vordering pas toelaatbaar na beslissing tot geen verzaking)

onuitgegeven

Eiseres voldeed niet aan de wettelijke vereisten om recht te hebben op gewaarborgde gezinsbijslag, meer bepaald aan de vereiste van vijf jaar ononderbroken legaal verblijf in het land, reden waarom de Rijksdienst het onrechtmatig betaalde bedrag terugvorderde.

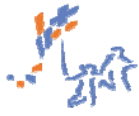
Betrokkene heeft tevens gebruik gemaakt van de mogelijkheid de Rijksdienst te vragen te verzaken aan de terugvordering. De Rijksdienst is in deze de mening toegedaan dat de vraag van de schuldenaar om af te zien van de terugvordering dient te worden opgeschort zodra de principiële beslissing tot terugvordering voor de rechtbank aanhangig is, om eerst ten gronde te horen oordelen of de schuld vaststaat of niet.

De rechtbank oordeelt dat de mogelijkheid tot verzaking thans niet aan de orde is en evenmin de basis zou kunnen vormen voor een toelaatbare vordering, zolang de Rijksdienst geen beslissing heeft genomen. Dit betekent niet dat deze nog te nemen beslissing niet voor de rechtbank kan worden gecontesteerd. De rechter verwijst daarvoor naar het arrest van 21 december 2004 van het Arbitragehof¹ dat inzake de omvang van de rechterlijke controle stelt dat de aan de RKW toevertrouwde beoordelingsbevoegdheid ruim is: het komt hem toe te beoordelen wanneer een verzaking opportuun is. 'Die discretionaire bevoegdheid is des te ruimer daar de betrokkene geen enkel subjectief recht op verzaking heeft', aldus het Arbitragehof. Het Hof maakt een onderscheid in de diverse gronden die het bestuur toelaten af te zien van terugvordering. In de gevallen van beoordelingsvrijheid waar de criteria van toepassing zijn die enkel in het belang van het bestuur zijn ingesteld nl. 'technische onmogelijkheid' of 'te onzeker of te bezwarend karakter', kan de rechter geen controle uitoefenen. De gevallen die zijn ingesteld in het belang van de bestuurden (terugvordering 'niet aangewezen om sociale redenen') stellen evenwel een criterium vast waarvan de toepassing door de rechter moet kunnen worden gecontroleerd, 'zonder zich evenwel in de plaats van de administratie te kunnen stellen'.²

Om de voormelde redenen verklaart de rechtbank de vordering toelaatbaar en ontvankelijk, en na te hebben vastgesteld dat de wettelijke vereisten inzake de verblijfsvoorwaarde niet vervuld zijn, bevestigt ze de bestreden beslissing.

¹ Arbitragehof nr. 207/2004 van 21 december 2004, *B.S.*, 10 maart 2005.

² PUT, J., 'Discretionaire bevoegdheden in het socialezekerheidsrecht', in *Sociale zekerheden in vraagvorm. Liber Amicorum Jef Van Langendonck*, Intersentia, 2005, p. 358.

5.2 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 9 mei 2006**, W.P. en M. vs. RKW, A.R. nr. 7897/02/M (Assistent – Student – Verplichting om de lessen te volgen)

[onuitgegeven](#)

M.W., geboren op 1 december 1978, neemt van 21 oktober 2000 tot 31 mei 2001 deel aan een uitwisseling van studenten onder auspiciën van het “Commissariat général aux relations internationales” (CGRI) van de Franse Gemeenschap in België. In dit verband oefent ze de functie uit van assistente in de Franse taal aan in een lyceum in Italië. De opdracht bestaat in het assisteren van een leraar, twaalf uur per week. De RKW weigert haar voor deze periode kinderbijslag toe te kennen omdat M.W. geen onderwijs volgt met een programma dat erkend is door de buitenlandse overheid, en dus niet de toekenningsvoorwaarden vervult van artikel 62, §3, KBW en het koninklijk besluit van 30 december 1975. Deze beslissing wordt betwist door M.W. die meent gekwalificeerd te kunnen worden als studente van het “buitenlands hoger onderwijs waarvan het programma door de buitenlandse overheid is erkend” (art. 5, 3° van het koninklijk besluit van 30 december 1975).

De rechter die zich over deze zaak diende uit te spreken, oordeelt dat het feit dat het CGRI de hoedanigheid van studente van M.W. erkent, niet volstaat om een recht op kinderbijslag te kunnen openen, en dat men moet nagaan of de voorwaarden van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders vervuld zijn.

De rechtbank stipt ten eerste aan dat een van de voorwaarden van artikel 62, §3, KBW bestaat in het volgen van lessen. Volgens de rechtbank volgt de “taal-assistent”, zelfs al vervolmaakt hij zijn kennis van een vreemde taal, geen lessen in de ware zin van het woord, en krijgt hij als dusdanig geen onderwijs.

Hij stelt verder vast dat het mandaat van “taal-assistent” niet voorkomt bij de bijzondere onderwijssituaties bedoeld in het koninklijk besluit van 30 december 1975 en dus geen recht kan geven op de uitbetaling van kinderbijslag. De rechtbank merkt verder op dat M.W. geen attest van voortgezette studies (E402) indiende, wat desgevallend de mogelijkheid had geboden na te gaan of de lessen beantwoordden aan de voorwaarden van de Belgische reglementering. Tenslotte en voor zover dienstig verwerpt de rechtbank de kwalificatie van “stage” in de zin van artikel 8 van het koninklijk besluit van 30 december 1975, omdat de functie van “taal-assistent” geen voorwaarde is voor het behalen van een diploma, getuigschrift of wettelijk gereguleerd brevet.

Op basis van deze vaststellingen beslist de rechtbank dan ook dat de vraag van M.W. moet verworpen worden omdat ze niet gegrond is.

5.3 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 12 september 2006**, M.C. vs. RKW, AG 12.643/04/M (Artikel 52 KBW – afwijking – bevoegdheden van de minister)

[onuitgegeven](#)

In deze zaak werd aan mevrouw M. het ouderlijk gezag over haar kinderen toegekend door een uitspraak in kort geding op 2 januari 1991. In augustus 1991 worden de kinderen ontvoerd door hun vader en meegenomen naar Algerije. De RKW stopt met betalen in juli 1992 en vraagt in maart 1993 de terugbetaling van de ten onrechte ontvangen gezinsbijslag. Mevrouw M. betwist deze beslissing voor de rechtbank, terwijl de Rijksdienst een reconventionele eis indient om het onverschuldigde bedrag terug te vorderen.

Met zijn vonnis van 8 december 1998 stelt de arbeidsrechtbank vast dat de kinderbijslag sinds 1 augustus 1991 niet meer verschuldigd was aan mevrouw M., aangezien de kinderen niet meer bij haar in België woonden. De rechtbank is namelijk van mening dat de stappen die de vrouw ondernam om haar kinderen terug te krijgen niet volstonden om te besluiten dat ze daadwerkelijk door haar waren opgevoed. De rechtbank wacht echter om een beslissing te nemen tot is nagegaan of de vader in Algerije kinderbijslag ontving en tot is onderzocht of uit hoofde van mevrouw M. een afwijking van artikel 52, eerste lid, KBW kan verkregen worden, zodat zij een recht op kinderbijslag zou kunnen openen in de Belgische regeling.

Met zijn brief van 16 februari 2006 deelt de FOD Sociale Zekerheid mevrouw M. mee dat ze een afwijking verkreeg van de voorwaarde dat de kinderen moeten opgevoed worden in België, en dat de kinderbijslag haar zal worden uitbetaald aan de schaal van de Belgisch-Algerijnse overeenkomst (beperkt forfaitair bedrag), voor zover ze alle andere voorwaarden van de Kinderbijslagwet vervult.

Mevrouw M. blijft voor de rechtbank bij haar standpunt dat er geen debet is voor de betwiste periode (van augustus 1991 tot juli 1992), terwijl de RKW zijn vraag om terugbetaling vermindert met de bedragen verschuldigd krachtens de Belgisch-Algerijnse overeenkomst.

De rechtbank neemt akte van de afwijking die aan mevrouw M. is toegekend, maar bepaalt dat het bedrag van de kinderbijslag niet moet herleid worden conform de Belgisch-Algerijnse overeenkomst. De rechtbank stelt dat de minister hiermee zijn bevoegdheden overschrijdt. Artikel 52, tweede lid, KBW verleent hem de macht om een afwijking toe te kennen van de voorwaarde van territorialiteit (bepaald in het eerste lid), maar laat hem niet toe het kinderbijslagstelsel te bepalen waaronder de sociaal verzekerde valt die de afwijking verkreeg. De rechtbank beslist dan ook de kinderbijslag aan de gewone schaal van de Kinderbijslagwet toe te kennen voor de twee kinderen voor de periode van 1 augustus 1991 tot 31 juli 1992 en verwerpt de overige eisen van de partijen.

De RKW tekende beroep aan tegen dit vonnis.

5.4 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 20 oktober 2006, T.A. vs. RKW, AG 356.275 (Artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag – Effectief verblijf)**

[onuitgegeven](#)

In deze zaak weigerde de RKW gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, aangevraagd door de heer T.A. op 8 september 2005. De Rijksdienst is van mening dat de voorwaarde van effectief en ononderbroken verblijf in België, zoals bepaald door artikel 1, vierde lid van de wet van 20 juli 1971, niet is vervuld door de aanvrager die in 2002 naar Marokko ging om een huwelijk aan te gaan.

Overwegende dat de bedoelde voorwaarde van effectief verblijf niet gelijkstaat met een vorm van huisarrest en dat de voorwaarde van vijf jaar verblijf, eveneens bepaald in artikel 1, vierde lid van de eerder vermelde wet, wel degelijk vervuld was in dit geval, beslist de rechtbank tot de nietigverklaring van de beslissing van de RKW en bepaalt dat de aanvrager gewaarborgde gezinsbijslag moet ontvangen voor zijn kind.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 23 oktober 2006, R.B. t./ RKW, A.R. nr. 16263/05 (Begrip bestaansmiddelen – Kwalificatie van gelden geleend bij familie)

[onuitgegeven](#)

Eiser, verwerende partij op tegeneis, vraagt de vernietiging van de administratieve beslissing tot terugvordering van de gewaarborgde gezinsbijslag over de periode van oktober 2004 t.e.m. april 2005.

De tegeneis strekt ertoe betrokkene te horen veroordelen tot terugbetaling aan RKW van de gewaarborgde gezinsbijslag voor de periode van oktober 2004 t.e.m. april 2005.

Op het moment van de aanvraag tot gewaarborgd kraamgeld en gezinsbijslag door de moeder van het kind, was een attest bijgevoegd van het OCMW waaruit bleek dat de vader van het kind bestaansminimum genoot. Bijgevolg werd het recht op gewaarborgde gezinsbijslag vastgesteld vanaf 1 november 2003 (kind geboren 15 oktober 2003).

Via een verklaring op eer stelt betrokkene dat, wat de periode vanaf 1 oktober 2004 betreft, geleefd werd van geleend geld van familie en dat maandelijks wordt geleefd van ongeveer 1300 EUR. Op basis hiervan besluit RKW dat het maximum toegelaten grensbedrag per kwartaal overschreden is en gaat zij over tot terugvordering voor de periode van oktober 2004 t.e.m. april 2005.

De rechtbank kwalificeert de gelden, geleend bij familie, als bestaansmiddelen, d.w.z. middelen die zij effectief ter beschikking hebben om in hun levensonderhoud te voorzien. De rechtbank oordeelt dan ook dat verweerster terecht heeft geoordeeld dat eisende partij vanaf 1 oktober 2004 geen recht meer had op gewaarborgde gezinsbijslag, aangezien de beschikbare financiële middelen hoger liggen dan het wettelijk plafondbedrag van 3399,59 EUR per kwartaal.

5.6 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel, 6 februari 2007, V.C. en C.G./K. 41, AG nr. 2788/06 (Artikel 42, §1, KBW – Gelijkmatig verdeelde huisvesting – Bepaling van de rang – Prejudiciële vraag – Overdracht van sommen)

[onuitgegeven](#)

De eiser, V.C., is in 1989 gehuwd met S.B. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren. Het echtpaar is in 1997 met onderlinge toestemming gescheiden. De echtscheidingsregeling bepaalt dat de drie gemeenschappelijke kinderen van het koppel (A., B. en C.) gedomicilieerd zijn bij V.C., dat beide ouders de kinderen gelijkmatig huisvesten en dat V.C. rechthebbende blijft en S.B. bijslagtrekkende voor de kinderbijslag.

Vervolgens heeft V.C. een kind (H.C.) met C.G. Laatstgenoemde ontvangt bij de geboorte van H. kraamgeld en kinderbijslag aan de gewone schaal voor een kind van rang 1. S.B. krijgt na de echtscheiding een vierde kind, dat de hoedanigheid van kind van rang 4 krijgt.

De eisers betwisten dat hun gemeenschappelijk kind van rang 1 is, aangezien dit het vierde kind is van V.C. en dat die het recht op kinderbijslag opent voor dit laatste kind net zoals voor de drie andere; hij is inderdaad rechthebbende voor de vier kinderen.

V.C. en C.G. vragen ook de overdracht van de helft van de kinderbijslag voor de eerste drie kinderen. De rechtbank verklaart deze vraag ongegrond ten opzichte van de gedaagde partij.

De rechtbank verklaart de vraag over de bepaling van de rang van het gemeenschappelijke kind van V.C. en C.G. ontvankelijk, maar legt een prejudiciële vraag betreffende artikel 42, §1 van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders voor aan het Arbitragehof.

Momenteel bepaalt dit artikel 42 dat de groepering van de rechtgevende kinderen (namelijk het bepalen van de rang) moet gebeuren rond de bijslagtrekkende als er maar één is. In situaties met verschillende bijslagtrekkenden moeten zij twee voorwaarden vervullen om de gezamenlijke groepering mogelijk te maken (dezelfde hoofdverblijfplaats en een band met elkaar hebben: een echtpaar, een feitelijk gezin, of (bloed)verwanten tot in de derde graad zijn).

De prejudiciële vraag betreft de wettelijkheid van de regel dat een keuze moet gemaakt worden uit de bijslagtrekkenden, en daarnaast ook van de vermelde voorwaarden voor de groepering in geval van verschillende bijslagtrekkenden.

Bovendien wordt in het vonnis de vraag gesteld naar de wettelijkheid van een verschillend systeem voor het bepalen van de rang van kinderen uit een tweede relatie naar gelang de ouder bijslagtrekkende is voor de kinderen uit een eerste relatie (in dit geval wordt rekening gehouden met de kinderen uit de eerste relatie) of geen bijslagtrekkende is voor deze kinderen (in dat geval wordt met die kinderen geen rekening gehouden) bij gelijkmatig verdeelde huisvesting van de kinderen uit die eerste relatie.

Deze vraag is des te meer van belang omdat de wet van 18 juli 2006 tot het bevoorrechten van een gelijkmatig verdeelde huisvesting van het kind van wie de ouders gescheiden zijn en tot regeling van de gedwongen tenuitvoerlegging inzake huisvesting van het kind, zal leiden tot een toename van het aantal uit de echt gescheiden ouders die hun gemeenschappelijke kinderen volkomen gelijkmatig verdeeld huisvesten en die voor hun volgende kinderen verschillende rangen krijgen.

5.7 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Antwerpen van 2 maart 2007, C.C.L. t./ RKW, A.R. nr. 370.878 (Artikel 1, zesde lid van de Wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag – geen inbreuk op de artikelen 10 en 11 van de Grondwet – verschillende behandeling van Belgische kinderen)

[onuitgegeven](#)

In casu wordt het recht op de gewaarborgde gezinsbijslag geweigerd op grond van artikel 1, zesde lid van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag.

Eiser stelt dat door het weigeren van de gewaarborgde gezinsbijslag, de artikelen 10 en 11 van de grondwet worden geschonden. Aanvrager is een illegale vreemdeling (= “niet toegelaten of gemachtigd in België te verblijven of er zich te vestigen”). Het kind van eisende partij heeft daarentegen de Belgische nationaliteit en het niet toekennen van gewaarborgde gezinsbijslag zou het in een minder gunstige situatie plaatsen dan de andere Belgische kinderen wiens ouders legaal op het grondgebied verblijven in de zin van de Wet Gewaarborgde Gezinsbijslag.

De Rijksdienst meent echter dat het arrest van het Arbitragehof van 28 juni 2006 van toepassing is, waarin, naar aanleiding van een prejudiciële vraag, reeds geoordeeld werd dat artikel 1, zesde lid van de wet van 20 juli 1971 de artikelen 10 en 11 van de grondwet niet schendt, zodat deze verblijfsvoorwaarde niet discriminerend is voor kinderen met de Belgische nationaliteit waarvan de ouders illegaal in België verblijven ten opzichte van de kinderen met Belgische nationaliteit waarvan de ouders geen illegalen zijn.

De rechtbank verwijst in zijn beoordeling eveneens naar bovenvermeld arrest, waarin het Arbitragehof verder vermeldt dat het niet onredelijk is om te eisen dat de aanvrager van de gewaarborgde gezinsbijslag een voldoende band met België heeft (in dit geval een regelmatig verblijf) ([zie samenvatting van dit arrest](#)).

De rechtbank haalt tevens een arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 14 september 2005 aan (AR 2040815), waarin gesteld wordt dat de door het echtpaar ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel niet ter zake dienend is. Het feit dat het kind de Belgische nationaliteit heeft, doet hieraan niets af. Het recht op gewaarborgde gezinsbijslag is geen recht van het kind, maar van de natuurlijke persoon die het kind ten laste heeft. Indien deze natuurlijke persoon vreemdeling is, moet deze in België op legale wijze verblijven. Indien de natuurlijke persoon niet legaal in het Rijk verblijft, dan kan geen recht op gewaarborgde gezinsbijslag worden geopend. **Het is niet de nationaliteit van het kind, noch het statuut van het kind dat doorslaggevend is om te bepalen of al dan niet een recht bestaat op gewaarborgde gezinsbijslag, maar wel het statuut van de natuurlijke persoon of personen die het kind ten laste hebben.**

Er is, aldus de rechtbank, geen sprake van een ongelijke behandeling: voor alle natuurlijke personen die illegaal op het grondgebied verblijven en die kinderen ten laste hebben, gelden dezelfde voorwaarden; of het kind al dan niet de Belgische nationaliteit bezit, doet niet ter zake.

De rechtbank wijst de eis dan ook af als ongegrond.

5.8 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Dendermonde van 27 maart 2007, W.M. v. K.47, A.R.nr. 70.316 (Artikel 56bis KBW – Verlies van recht op verhoogde wezenbijslag – Vermoeden van feitelijke gezinsvorming)

[onuitgegeven](#)

Bij verzoekschrift neergelegd bij de Arbeidsrechtbank te Dendermonde vraagt mevr. W.M., eiseres in het geding, de vernietiging van de beslissing van K.47, verwerende partij, van 29 december 2005 waarin wordt gesteld dat het recht op verhoogde bijslag voor wezen niet kan behouden blijven voor de periode van 1 juni 1995 tot en met 31 augustus 2003 en moet teruggevorderd worden.

Gedurende die periode verleende eiseres onderdak aan de heer S.K., die het statuut van ontheemde had en op haar adres was gedomicilieerd. Bij een controle door de Rijksdienst en het navolgend huisbezoek door een controleur bleek dat er geen aparte voorzieningen waren, zoals een aparte brievenbus, deurbel, aparte nutsvoorzieningen en er evenmin een huurovereenkomst kon worden voorgelegd. Hieruit kon volgens K.47 worden afgeleid dat ze een feitelijk gezin vormden.

Eiseres meent dat het recht op verhoogde wezenbijslag dient behouden te blijven aangezien zij na het overlijden van haar echtgenoot niet is herhuwd. Evenmin kan worden gesteld dat zij gedurende de kwestieuze periode met S.L. een feitelijk gezin heeft gevormd.

Overeenkomstig artikel 56bis KBW gaat het recht op verhoogde wezenbijslag verloren als de overlevende vader of moeder een huwelijk aangaat of een feitelijk gezin vormt met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad. Het samenwonen van de overlevende ouder met een persoon die geen bloed- of aanverwant is tot en met de derde graad doet vermoeden tot bewijs van het tegendeel dat er sprake is van een feitelijk gezin.

Om zich te kunnen beroepen op het wettelijk vermoeden dat een huishouden is gevormd, behoort het volgens de rechtbank derhalve aan het kinderbijslagfonds om het materiële feit van die samenwoning te bewijzen (Cass., 5 mei 1997, A.C. 1997, 216).

Noch de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch de verbintenis tot ten lastenneming leveren volgens de rechter het bewijs dat er sprake is van samenwoning. Het feit dat eiseres de heer S.L. in de betreffende periode onderdak verleende, bewijst naar het oordeel van de rechtbank het materiële feit van de samenwoning niet. Uit de door eiseres voorgebrachte stukken blijkt volgens de rechtbank dat ze zélf alleen instond voor de kosten van haar huishouden. De rechtbank acht het dan ook niet bewezen dat een huishouden gevormd werd zoals door verweerder werd aangevoerd.

5.9 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent van 17 april 2007, E.L. v. K.32, A.R. nr. 175106/06 (Artikel 62, § 3 KBW – Artikel 53 KBW – Studenten - Uitoefenen winstgevende activiteit – Daadwerkelijke bezigheid – Geen gelijkgestelde uren of situaties)

[onuitgegeven](#)

E.L., vader van M.L genoot kinderbijslag voor zijn dochter. In de periode waarover betwisting bestaat volgde zij studies. Om die te bekostigen ging ze deeltijds werken. K.43 is echter van mening dat door deze winstgevende activiteit de toegelaten inkomstengrenzen zijn overschreden en vordert de onterecht betaalde kinderbijslag terug.

De vader, eiser in het geding, is het met deze beslissing niet eens. Hij vordert de vernietiging van de beslissing tot terugvordering, minstens de herleiding van het bedrag van de terugvordering.

Overeenkomstig artikel 62, § 3, KBW kan de kinderbijslag worden betaald tot de leeftijd van 25 jaar aan het kind dat studies volgt. Deze wetsbepaling geeft de Koning de bevoegdheid de voorwaarden te bepalen binnen dewelke het “uitoefenen van een winstgevende bedrijvigheid geen beletsel” is voor het recht op kinderbijslag. Artikel 12, 3°, van het koninklijk besluit van 30 december 1975 (oude regeling) bepaalt dat het recht op kinderbijslag behouden blijft zo het kind dat geen arbeidsovereenkomst voor studentenarbeid heeft, minder dan 80 uren per maand werkt. Overeenkomstig artikel 13 van het koninklijk besluit van 10 augustus 2005 (nieuwe regeling; in werking getreden op 1 september 2005, behoudens een aantal bepalingen die een andere datum van inwerkingtreding voorzien) blijft het recht op kinderbijslag behouden op voorwaarde dat de “winstgevende activiteit” in het eerste, tweede en vierde kwartaal niet meer dan 240 uren bedraagt.

Zowel volgens de wet als volgens de toepasselijke besluiten valt het recht weg in geval er sprake is van een “winstgevende activiteit” die het kind “uitoefent” (80 uren per maand; 240 uren per kwartaal).

Volgens K.43 is artikel 53 KBW evenwel van toepassing op de prestaties die M.L. leverde en diende er terzake te worden rekening gehouden met gelijkgestelde periodes. Volgens voormeld artikel wordt de werknemer “als tewerkgesteld beschouwd” gedurende periodes van inhaalrust, vakantie, feestdagen of vervangingsdagen.

In zijn vonnis van 17 april 2007 volgt de Arbeidsrechtbank te Gent het standpunt van K.43 niet. Artikel 53 KBW geldt volgens de rechtbank enkel voor de rechthebbende en is niet van toepassing op het rechtgevend kind. Er kan terzake dus geen assimilatie gemaakt worden tussen artikel 53 KBW (werknemer; rechthebbende) en artikel 62, § 3, KBW (werkende student; rechtgevend kind). Voor de berekening van het aantal gepresteerde uren mag er in het kader van artikel 62, § 5, dus geen rekening gehouden worden met gelijkgestelde situaties. De winstgevende activiteit die het kind uitoefent (80 uren per maand; 240 uren per kwartaal) veronderstelt dus volgens de rechtbank een daadwerkelijke bezigheid; er is niet voorzien in gelijkgestelde uren of situaties. In die context verklaart de rechtbank de beslissing tot terugvordering van K.43 dan ook ongegrond.

5.10 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 18 mei 2007, D.V. v. K.43, A.R.nr. 394.049 (Artikel 120bis KBW – Onverschuldigde betaling – Verjaring van de terugvordering – Termijnen)

onuitgegeven

K.V. is in een instelling geplaatst sedert 1 juni 2005. Op 24 juli 2006 ontvangt K.43 een beslissing van het Comité voor Bijzondere Jeugdzorg dat het 1/3 van de nog verschuldigde kinderbijslag op een spaarboekje dient te worden gestort. Ondanks deze beslissing werd op 2 oktober 2006 de achterstallige kinderbijslag voor de periode van 1 december 2005 tot 31 augustus 2006 ten bedrage van 1.778,49 EUR aan de vader, de heer D.V. uitbetaald. Dit bedrag werd van hem teruggevorderd met een aangetekend schrijven van 21 november 2006.

Op 2 oktober 2006 werd door K.43 ten onrechte kinderbijslag betaald aan mevr. E.B., de stiefmoeder van K.V. Aangezien de kinderbijslag voor K.V. op een spaarrekening diende te worden gestort, mocht er geen rekening worden gehouden met K.V. voor de berekening van de kinderbijslag voor de twee andere kinderen, zijnde J.V. en Y.V. Ingevolge hiervan werd er verkeerdelijk een bedrag van 463,68 EUR betaald aan mevr. E.B. Dit bedrag werd van haar teruggevorderd met een aangetekend schrijven van 21 november 2006.

Het kinderbijslagfonds baseert zich terzake op het nieuwe artikel 120bis KBW. Dit artikel werd gewijzigd met ingang van 1 oktober 2006. Volgens het gewijzigde artikel beschikt het kinderbijslagfonds over een termijn van één jaar om de ten onrechte betaalde uitkering terug te vorderen indien de onverschuldigde betaling het gevolg is van zijn fout. De kwestieuze onverschuldigde betalingen zijn uitgevoerd op 2 oktober 2006 en werden teruggevorderd op 21 november 2006. Volgens K.43 is deze terugvordering conform artikel 120bis KBW aldus terecht.

De vader, eiser in het geding, tekent echter beroep aan tegen deze beslissingen tot terugvordering.

In het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Antwerpen van 18 mei 2007 wordt gesteld dat, voor iemand die thuis is in de regelgeving van de kinderbijslag en ruimer, de sociale zekerheid, het duidelijk is dat artikel 120bis KBW is opgesteld rekening houdend met de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde en de wet van 29 juni 1981 houdende de algemene beginselen van de sociale zekerheid voor werknemers (artikel 30 betreffende de verjaring). In verband met het handvest refereert de rechtbank aan het arrest van het Hof van Cassatie van 6 mei 2002 waarin geoordeeld werd dat artikel 17 HSV ook van toepassing is voor de kinderbijslagfondsen. In verband met de termijn van de verjaring verwijst de Arbeidsrechtbank ook naar een arrest van het Arbitragehof nr. 13/2005 van 19 januari 2005. Hierin wordt gesteld dat met betrekking tot de terugvordering de verjaringstermijn voorzien in artikel 120bis KBW niet langer mag zijn dat deze voorzien in de wet van 1981.

Voorts baseert de rechtbank zich op het algemeen rechtsbeginsel “lex posterior derogat priori” – “Een latere wet gaat voor een vroegere”. De rechtbank is van oordeel dat het nieuwe artikel 120bis KBW dient toegepast te worden. In casu zijn de voorwaarden van terugvordering, met name terugvordering binnen de termijn van één jaar na de betaling (betaling op 2 oktober 2006) voldaan.

6 Andere

/